

El Diacrític | Actualitzat el 15/09/2020 a les 20:57

Es diu Joan. Es diu Sara

«Aquell ajuntament on en Joan ens va mostrar el camí de la solidaritat, tant rebent-la com oferint-la en tots i cadascun dels moments en els quals algú, a Osona i fora d'ella, patia la urpada de la repressió» | «Aquell ajuntament on la Sara ens va explicar que hi pot haver una altra manera de fer cultura, a Vic»

Sara Blázquez i Joan Coma, al centre de la imatge, amb altres membres de l'assemblea de Capgirem Vic que els van rebre amb un aplaudiment i un ram de flors a la sortida del ple d'aquest dilluns | Josep Comajoan

Es diu Joan, i un bon dia va perdre aquell anonim que tothom té lluny del seu àmbit quotidià. Per culpa d'una truita, o més ben dit dels ous que calien per trencar-la. Una frase feta que es va fer famosa arran d'allò, fins i tot més enllà de qui la va dir. I què va ser «allò»? Ras i curt, una intervenció d'un regidor en un ple municipal.

Una intervenció, però, que ha esdevingut paradigmàtica perquè ho té tot: l'actuació de l'extrema dreta, en connivència amb una força armada al servei de l'administració estatal; la nul·la independència de la policia catalana, usada per aquella administració per perseguir i detenir els seus conciutadans; el paroxisme de la judicatura espanyola, que arriba a nivells ridículs quan es tracta d'afrontar la realitat de l'amplíssim moviment independentista català; i vist en perspectiva, un banc de proves de la repressió a la qual ens tenen sotmesos de fa tant de temps, com ho demostra el fet que aquella fos la primera vegada en què es rescatava del codi penal franquista el tèntric delictes de la sedició, tan tristament d'actualitat. Però que també conté una sòlida i ben argumentada defensa del concepte polític de la desobediència; la constatació que, si hi ha voluntat, els ajuntaments poden fer molt més que posar papereres; la confirmació que la solidaritat és la millor eina contra la repressió; la posada en valor de l'amistat com a torsimany de la diversitat política; i finalment, la constatació que sí, que per fer una truita, per aconseguir els

objectius polítics, cal trencar els ous. Cal mullar-se i donar la cara. Com ell va fer aleshores i com segueix fent ara.

Es diu Sara, i fa de la multiplicació militant la seva raó de ser. Tant la trobes alçant el puny darrere d'una pancarta en pro dels drets laborals d'un col·lectiu trepitjat com assistint a una assemblea reivindicativa de barri; denunciant en una roda de premsa l'enèsima agressió masclista o aportant el seu granet de sorra en una macro manifestació antimonàrquica o independentista; concentrant-se contra un desnonament o exigint que el padró sigui la garantia protectora que hauria de ser, en lloc d'una cruel barrera insalvable; organitzant un dinar popular o carregant contra la llei d'estrangeria; responant a les mil crides de les moltes entitats nascudes per reivindicar millores sanitàries, millores urbanístiques, millores polítiques i socials de tota mena.

I encara li queda temps per exercir un periodisme independent, no sotmès a les habituals hipoteques. Temps per agafar paper i bolígraf i escriure paraules que esdevenen sagetes contra la injustícia i el tantsementotisme amb què la rebem. Per agafar la càmera i fotografiar retalls de vida, aquí, allà i més enllà, que es converteixen en bufetades contra la nostra posició còmodament acrítica davant de la inacabable llista d'atacs a la dignitat humana, que s'amaga i malgrat tot s'escola per tots els racons.

Es diuen Sara i Joan, Joan i Sara, i fins el dia 14 de setembre del 2020, durant més de 5 anys, han estat regidor i regidora del grup municipal de Capgirem Vic a l'ajuntament de la ciutat. Aquell ajuntament on en Joan ens va mostrar el camí de la solidaritat, tant rebent-la com oferint-la en tots i cadascun dels moments en els quals algú, a Osona i fora d'ella, patia la urpada de la repressió. Aquell ajuntament on la Sara ens va explicar que hi pot haver una altra manera de fer cultura, a Vic. Una manera en la qual l'enorme i divers potencial existent en el sector no es miri el melic i serveixi de fil cohesionador de tota la ciutat. D'un nou Vic que no estigui mai més partit en dos, i on tothom tingui accés a la cultura, tant a l'hora de gaudir-la com de generar-la. No com a discurs retòric, sinó com a realitat indiscutible.

Es diuen Joan i Sara, Sara i Joan, i pleguen com a regidora i regidor perquè consideren això de l'ajuntament com un espai de lluita més, i perquè no volen perdre mai de vista que, es miri com es miri, és al carrer on es consoliden els guanys i on es pateixen les pèrdues. I volen ser-hi, al carrer. Hi haurà relleu, per descomptat. La Sara i en Joan es diran ara Sus i Roger. I duran també el seu bagatge singular, gestat en mil batalles, que sumaran al de la Carla i en Pere per seguir treballant al servei de la ciutadania. I nosaltres no podem fer altra cosa que agrair-los-ho. Per dir-ho a la vostra manera... Moltes gràcies, companyes!